

ความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าวของเด็ก
ใน 3 จังหวัดภาคใต้*
FAMILY VIOLENCE AFFECTING AGGRESSION OF CHILDREN
IN THREE SOUTHERN PROVINCES

ปานวลัย ศรีราม

Panwalai Sriram

พระมหาสมคิด สมปนโน

Phramahasomkid Sompanno

รังสรรค์ วัฒนชัยวนิช

Rangsun Wattanachaiwanit

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Thailand

Email: panwalai.sri@mcu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรุนแรงในครอบครัว เพื่อศึกษาปัญหาของความรุนแรงในครอบครัว และเพื่อศึกษากระบวนการลดความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดภาคใต้ เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี กลุ่มตัวอย่างทำการคัดเลือกแบบเจาะจงที่เป็นเยาวชนจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ที่เป็นสมาชิกครอบครัวในพื้นที่จังหวัดปัตตานี ยะลาราชธิวาส และที่สนใจให้ข้อมูล จำนวน 392 ครอบครัว ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ ผู้บริหารสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และผู้ปกครองจำนวน 15 คน วิเคราะห์ข้อมูลเนื้อหาประกอบบริบท ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดภาคใต้ พบว่า ด้านร่างกายและวาจา อยู่ในระดับน้อย ส่วนด้านสังคมอยู่ระดับปานกลาง 2) ปัญหาของความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดภาคใต้ ผู้ให้ข้อมูลสะท้อนให้เห็นว่า (1) ความรุนแรงทางด้านวาจา สมาชิกในครอบครัว

---

* Received 6 July 2022; Revised 1 August 2022; Accepted 21 August 2022

มักพูดจาให้เด็กน้อยใจหรืออาจจะเป็นพ่อแม่เองที่พูดคำไม่สุภาพในบ้านหรือกับคนที่สนิท เมื่อเด็กได้รับฟังจึงเป็นพฤติกรรมเลียนแบบแสดงออกทางวาจาที่ก้าวร้าวต่อผู้อื่น (2) ความรุนแรงทางด้านร่างกาย ผู้ให้ข้อมูลสะท้อนให้เห็นว่า เมื่อเด็กถูกทำโทษทันทีโดยไม่ฟังเหตุผล เด็กจะมีพฤติกรรมไปในทางที่ก้าวร้าว และแสดงพฤติกรรมที่ไม่สุภาพออกมา (3) ด้านความรุนแรงทางด้านสังคม ผู้ให้ข้อมูลสะท้อนให้เห็นว่า ความรุนแรงขึ้นในสังคม เกิดจากสมาชิกในครอบครัวที่มีความเห็นไม่ตรงกันและเกิดผลกระทบตามมา 3) กระบวนการลดความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดภาคใต้ มีข้อเสนอดังนี้ (1) ความรุนแรงทางด้านวาจา พ่อแม่หรือสมาชิกในครอบครัวต้องระวังการพูดจาไม่เหมาะสมพูดจาให้เด็กน้อยใจ (2) ความรุนแรงทางด้านร่างกาย สมาชิกในครอบครัวควรให้ความใกล้ชิด ดูแลเอาใจใส่และอบรมสั่งสอนเพื่อปลูกฝังจิตสำนึกเด็กอยู่เสมอ (3) ความรุนแรงทางด้านสังคม ควรปลูกฝังความรักและความเข้าใจกันในครอบครัว พูดจากันด้วยเหตุผล เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน

คำสำคัญ: ความรุนแรงในครอบครัว, ความรุนแรงด้านวาจา, ความรุนแรงทางร่างกาย, ความรุนแรงทางด้านสังคม

Abstract

The purpose of this research was to study domestic violence. to study the problem of domestic violence and to study the process of reducing child aggression in 3 southern provinces The sample group was youth from the Child and Youth Detention and Protection Center. In the area of Pattani, Yalanrathiwat, 392 households, the key informants were: Administrators of Child and Youth Observation and Protection Centers and 15 parents. The results are as follows 1) The degree of domestic violence affecting children's aggressive behavior in the three southern provinces is low, and the differences in physical, verbal and social aspects are low.2) Problems of domestic violence affecting children's aggression in three southern provinces The informants reflected that (1) verbal violence Family members often speak to the child, or it may be their parents who have spoken inappropriately in the home or with those close to them. When children are heard, it is a verbal greasy behavior that is aggressive

towards others.(2)physical violence, information providers believe that when a child is deprived of their rational behavior, it is often aggressive. And bad manners.(3) Social violence The informants reflected that violence in society caused by family members who have. disagreements and the consequences 3) The process of reducing child aggression in three southern provinces Offers are as follows: 1) Verbal violence, parents or family members must be careful. Inappropriate words, inappropriate words and insensitivity to children. 2) Physical violence, family members should keep intimate, caring, caring and guiding training to cultivate children's awareness. 3) Social violence Should cultivate love and understanding in the family. talk to each other for a reason sympathize with each other.

Keywords: Domestic Violence, Verbal Violence, Physical Violence, Social Violence

บทนำ

จากสถานการณ์ความรุนแรงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นปัญหาที่สั่งสมมา ยาวนานมีความละเอียดอ่อน ซับซ้อน และเชื่อมโยงกันหลายๆ มิติ ทั้งความไม่เข้าใจ ใน วัฒนธรรม การดำเนินนโยบายบางประการของรัฐที่ไม่สอดคล้องกับอัตลักษณ์ในพื้นที่ จน ก่อให้เกิดปัญหาทั้งระดับวัฒนธรรม ซึ่งเป็นเรื่องของจิตใจหรืออุดมการณ์ และปัญหาระดับ โครงสร้าง ที่เป็นพื้นฐานของจังหวัดชายแดนภาคใต้ ทั้งเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม รวมทั้ง ปัญหาการก่อเหตุร้ายรายวัน ส่งผลให้ชีวิตความเป็นอยู่ของคนในพื้นที่เกิดความเปลี่ยนแปลงไป ในทางที่แย่ลง สภาพสังคมโดยทั่วไปก็ไม่เกิดการพัฒนา ด้วยเหตุนี้ภาครัฐและภาคประชาสังคม ต่างให้ความสำคัญกับการแก้ไขปัญหาเพื่อให้เหตุการณ์ต่างๆ คลี่คลายลง และเพื่อให้สภาพชีวิต และสังคมเกิดการพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น ซึ่งในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาจังหวัดชายแดน ภาคใต้ที่ผ่านมามีหลายฝ่ายได้เข้ามามีส่วนร่วมในการเสริมสร้างสันติสุขในพื้นที่ด้วยวิธีที่ หลากหลายบนฐานความคิดความเชื่อ มีแนวคิด มีแนวทางปฏิบัติและอุดมการณ์ที่มี ลักษณะเฉพาะของหน่วยงานหรือองค์กรนั้น (สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2551)

ซึ่งปัจจุบันนี้สถาบันครอบครัวได้มีการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตที่เปลี่ยนไปจากเดิม มีการพัฒนาด้านเศรษฐกิจและสังคม ทำให้ระบบเศรษฐกิจ สังคมการเมือง วัฒนธรรม ประเพณีต่างๆ ได้เปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้โครงสร้างครอบครัวเปลี่ยนไป จากครอบครัวใหญ่เป็นครอบครัวขนาดเล็ก เมื่อมีปัญหาต่างๆ ภายในครอบครัวต้องเผชิญด้วยตนเอง ไม่มีผู้เข้ามาไกล่เกลี่ยปัญหา ขาดการควบคุมอารมณ์และทักษะในการแก้ไขความขัดแย้งอย่างสร้างสรรค์ ซึ่งสาเหตุของปัญหาที่เกิดจากครอบครัวประเมินจากจากสถานการณ์ความรุนแรงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ (รุจา ภูไพบูลย์ จริยา วิหะศุกร และศิริวรรณ ไกรสุรพงศ์, 2542) เป็นปัญหาที่สั่งสมมายาวนานมีความละเอียดอ่อน ซับซ้อน และเชื่อมโยงกันในหลายๆ มิติ ทั้งความไม่เข้าใจ ในวัฒนธรรม การดำเนินนโยบายบางประการของรัฐที่ไม่สอดคล้องกับอัตลักษณ์ในพื้นที่ จนก่อให้เกิดปัญหาทั้งระดับวัฒนธรรม ซึ่งเป็นเรื่องของจิตใจหรืออุดมการณ์ และปัญหาระดับโครงสร้าง ที่เป็นพื้นฐานของจังหวัดชายแดนภาคใต้ ทั้งเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม รวมทั้งปัญหาการก่อเหตุร้ายรายวัน (วิหวัศ ช้างศร, 2553) ส่งผลให้ชีวิตความเป็นอยู่ของคนในพื้นที่เกิดความเปลี่ยนแปลงไปในทางที่แย่ลง สภาพสังคมโดยทั่วไปก็ไม่เกิดการพัฒนา ด้วยเหตุนี้ภาครัฐและภาคประชาสังคมต่างให้ความสำคัญกับการแก้ไขปัญหาเพื่อให้เหตุการณ์ต่างๆ คลี่คลายลง และเพื่อให้สภาพชีวิตและสังคมเกิดการพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น ซึ่งในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ผ่านมาหลายฝ่ายได้เข้ามามีส่วนร่วมในการเสริมสร้างสันติสุขในพื้นที่ด้วยวิธีที่หลากหลายบนฐานความคิดความเชื่อ มีแนวคิด มีแนวทางปฏิบัติและอุดมการณ์ที่มีลักษณะเฉพาะของหน่วยงานหรือองค์กรนั้น

ปัญหาความรุนแรงในครอบครัวอาจมีใช่เป็นเรื่องใหม่ แต่เป็นเรื่องที่ได้เกิดขึ้นมาช้านานเพียงแต่ความรุนแรงที่ได้เกิดขึ้นในอดีตถูกครอบงำโดยกฎสังคม ทั้งนี้ปรากฏการณ์การกระทำรุนแรงในครอบครัวสามารถเกิดขึ้นในทุกสังคม โดยมีปรากฏการณ์ที่เป็นปัญหา เช่น การทารุณกรรมทางร่างกายการล่วงเกินทางเพศ การทำร้ายด้วยวาจา หรือข่มเหงทางจิตใจ โดยส่วนใหญ่ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายจะเป็นผู้หญิงและเด็ก ปัจจุบันพบว่าปัญหาความรุนแรงในครอบครัวที่มีเกิดขึ้นอย่างมาก ซึ่งจะสามารถเห็นได้ตามสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นทางสื่อโทรทัศน์หรือหนังสือพิมพ์ โดยจะพบว่ามีความเกี่ยวข้องกับความรุนแรงในครอบครัวเพิ่มมากขึ้น และพบว่าปัญหาความรุนแรงในครอบครัวที่มีแนวโน้มสูงขึ้นและซับซ้อนมากขึ้น ที่สำคัญก็คือสิ่งที่ปรากฏเป็นข่าวนั้นมีเพียงเล็กน้อยเท่านั้นในความเป็นจริงมีการกระทำรุนแรงมากกว่าที่

ปรากฏเป็นข่าวหลายเท่า เพียงแต่ผู้ที่กระทำไม่ยอมเป็นข่าว เพราะการเป็นข่าวอาจหมายถึงการต้องเปลี่ยนแปลงชีวิต รวมทั้งต้องหวาดระแวงและวิตกกังวลกับการถูกกล่าวขวัญและตอกย้ำจากสังคม และเป็นปัญหาของสังคมและประเทศชาติ หากไม่ได้รับการแก้ไข จะเห็นได้ว่าความรุนแรงภายในครอบครัวเป็นปัญหาสุขภาพที่สำคัญและเกี่ยวข้องกับบุคคลจำนวนมาก เกิดขึ้นได้กับบุคคลทุกเพศทุกวัยและทุกชนชั้น แต่สังคมไทยยังถือว่าปัญหาดังกล่าวเป็นเรื่องส่วนตัวที่แต่ละคนต้องแก้ไขเองตามลำพัง ทำให้ปัญหาไม่ได้รับการแก้ไขและมีผลกระทบต่อความผาสุกของครอบครัวและสังคม สถานพยาบาลต่าง ๆ ยังไม่มีการจัดบริการทางสุขภาพที่เกี่ยวข้องกับปัญหาความรุนแรงส่วนใหญ่แล้วบริการที่ให้เป็นการบำบัดทางจิตเมื่อผู้ถูกระทำเกิดความผิดปกติทางจิตอย่างรุนแรง แล้ว ซึ่งเป็นการช่วยเหลือที่ล่าช้าเกินไป ส่วนผู้กระทำมักจะไม่ได้รับการบำบัดแก้ไขพฤติกรรม ทำให้มีการใช้ความรุนแรงต่อไปไม่สิ้นสุดและรุนแรงมากขึ้น ที่เป็นเช่นนี้เพราะยังขาดนโยบายและแนวทางการปฏิบัติที่ชัดเจน ตลอดจนขาดองค์ความรู้และมองไม่เห็นความต้องการของสังคมไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดภาคใต้
2. เพื่อศึกษาปัญหาของความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดภาคใต้
3. เพื่อศึกษากระบวนการลดความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดภาคใต้

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดภาคใต้ โดยใช้วิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method) ประกอบด้วยการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ประชากร (population) ได้แก่สมาชิกในครอบครัวในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ ได้แก่ ปัตตานี ยะลาและนราธิวาส จำนวนทั้งสิ้น 19,688

ครัวเรือน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 392 ครัวเรือน โดยการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างใช้สูตร Yamane (1973 อ้างถึงใน ผ่องศรี วาณิชสุวงศ์, 2546)

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ ผู้ปกครอง ผู้บริหารสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จำนวน 15 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ และการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถาม

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะแบบสอบถามเป็นชนิดเลือกตอบ (Check List) ได้แก่ เพศ อายุ จังหวัด สถานภาพครอบครัว การนับถือศาสนา รายได้ของครอบครัว ท่านเคยเข้าร่วมโครงการอบรมการป้องกันและแก้ปัญหาความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และบุคคลในครอบครัวในชุมชนของท่านหรือไม่ บุตรหลานของท่านเคยต้องคดีเกี่ยวกับความรุนแรง (ด้านวาจา ด้านร่างกาย ด้านสังคม) และท่านเคยใช้ความรุนแรงกับสมาชิกในครอบครัวของท่านหรือไม่

ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับข้อเสนอแนะความคิดเห็นอื่น ๆ ในประเด็นต่าง ๆ โดยการวิเคราะห์ความถี่ (Frequency)

ส่วนที่ 2 แบบสัมภาษณ์

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสัมภาษณ์เป็นแบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) ซึ่งเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative Data) ด้วยวิธีการจัดเตรียมร่างโครงสร้างคำสัมภาษณ์ และกำหนดวัตถุประสงค์ในการสร้างเครื่องมือการวิจัย โดยการปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย และหรือให้ผู้ทรงคุณวุฒิได้แสดงความคิดเห็นและตรวจสอบ หลังจากนั้น นำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำให้เหมาะสม เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants)

2. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

คณะผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามข้อขั้นตอน ดังนี้

1) ขอนหนังสือแนะนำตัวคณะผู้วิจัยและขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยจากผู้อำนวยการวิทยาลัยสงฆ์ปัตตานี ถึงผู้บริหารสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดปัตตานี เพื่อขอความร่วมมือในการวิจัย

2) คณะผู้วิจัยส่งแบบสอบถามจำนวน 392 ชุด ด้วยตนเองถึงกลุ่มตัวอย่าง

3) คณะผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา จำนวน 392 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 แล้วนำมาดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของการตรวจแบบสอบถามเสร็จแล้วดำเนินการวิเคราะห์ สรุปผลการวิเคราะห์ตามขั้นตอนการวิจัย

4) การเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) มีขั้นตอนประกอบด้วย

4.1 ผู้วิจัยจะทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากโครงการการวิจัย เพื่อขออนุญาตเข้าทำการเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) ตามที่กำหนดไว้ในทำการวิจัย

4.2 การเก็บข้อมูลกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) โดยใช้วิธีสัมภาษณ์เชิงลึกเป็นรายบุคคล ใช้เวลาในการสัมภาษณ์รูป/คนละประมาณ 60 นาที

4.3 ทำการนัดวัน เวลา และสถานที่กับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) เพื่อสัมภาษณ์ตามที่กำหนดไว้

4.4 ดำเนินการสัมภาษณ์ตามวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนดนัดไว้จนครบทุกประเด็น โดยขณะที่สัมภาษณ์เชิงลึกนั้น ผู้วิจัยจะขออนุญาตใช้วิธีการจดบันทึกและการบันทึกเสียงประกอบการสัมภาษณ์

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล คณะผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่าสถิติต่าง ๆ โดยอาศัยคอมพิวเตอร์ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ซึ่งมีการดำเนินตามขั้นตอนต่อไปนี้

1) วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจรายการ (Check List) ทำการวิเคราะห์ โดยจำแนกข้อมูลตามตัวแปรที่ศึกษา เพื่อนำมาหาร้อยละ (Percentage) แล้วนำมาเสนอผลการวิเคราะห์ ลงในตาราง

2) วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เพื่อทราบระดับความรุนแรงในครอบครัว ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เป็นรายด้าน และรายข้อคำถาม

แล้วนำค่าเฉลี่ยที่ได้จากการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์สมบูรณ์ (Absolute criteria) เพื่อใช้ในการประเมินค่าและแปลความหมายของคะแนน

3) นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกมาวิเคราะห์ โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาประกอบบริบท (Content Analysis Techniques)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยมีสาระสำคัญ ดังนี้

1. ระดับความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ ปรากฏผลดังตาราง 1

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ โดยภาพรวมและรายด้าน

ความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าว ของเด็กใน 3 จังหวัดชายแดนใต้	$\bar{x}$	S.D	ระดับความรุนแรง ครอบครัว
1. ด้านความรุนแรงทางด้านวาจา	1.77	.166	น้อย
2. ด้านความรุนแรงทางด้านร่างกาย	1.72	.159	น้อย
3. ด้านความรุนแรงทางด้านสังคม	2.65	.119	ปานกลาง
รวม	2.04	.094	น้อย

จากผลการวิเคราะห์ระดับความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับน้อย

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ในภาพรวมและรายด้าน

ด้านความรุนแรงทางด้านวาจา	$\bar{x}$	S.D	ระดับความรุนแรง ในครอบครัว
1. สมาชิกในครอบครัวมีพฤติกรรมใช้คำหยาบกับเด็ก	2.32	.570	น้อย
2. สมาชิกในครอบครัวใช้น้ำเสียงตะคอก ตะโกน	2.25	.535	น้อย
3. สมาชิกในครอบครัวไม่ให้เกิดริตชิงกันและกัน	1.15	.475	น้อยที่สุด

4. สมาชิกในครอบครัวใช้คำพูดคุกคามวางตัวเหนือกว่า/อ้างตัวว่าเป็นผู้มีอุปการคุณกับเด็ก	1.00	.000	น้อยที่สุด
5. สมาชิกในครอบครัวตำหนิตีเดีย่น/กล่าวโทษ ทำให้เด็กกลัว	1.68	.466	น้อย
6. สมาชิกในครอบครัววิพากษ์วิจารณ์เด็กให้เสื่อมเสียต่อหน้าคนอื่น	1.16	.365	น้อยที่สุด
7. สมาชิกในครอบครัวตะคอกเสียงดังใส่เด็กเพื่อทำให้เด็กเจ็บ	2.26	.754	น้อย
8. สมาชิกในครอบครัวเคยข่มขู่เด็กว่าจะไม่รัก	1.23	.517	น้อยที่สุด
9. สมาชิกในครอบครัวมักพูดจาให้เด็กน้อยใจ	2.43	.746	น้อย
10. สมาชิกในครอบครัวมักต่อว่าเด็กว่าไม่น่าเกิดมาเป็นลูก-หลานเขาเลย	2.23	.892	น้อย
รวม	1.77	.166	น้อย

จากตารางที่ 2 พบว่า ระดับความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ ด้านความรุนแรงทางด้านวาจาโดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับน้อย โดยข้อสมาชิกในครอบครัวมักพูดจาให้เด็กน้อยใจ ($\bar{x} = 2.43$, S.D=0.746) อยู่ในระดับน้อยที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด และข้อสมาชิกในครอบครัวตำหนิตีเดีย่น/กล่าวโทษ ทำให้เด็กกลัว ($\bar{x} = 1.68$, S.D=0.466) อยู่ในระดับน้อยที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ส่วนข้อสมาชิกในครอบครัวเคยข่มขู่เด็กว่าจะไม่รัก ($\bar{x} = 1.23$, S.D=0.517) อยู่ในระดับน้อยที่สุดมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด และข้อสมาชิกในครอบครัวใช้คำพูดคุกคามวางตัวเหนือกว่า/อ้างตัวว่าเป็นผู้มีอุปการคุณกับเด็ก ($\bar{x} = 1.00$, S.D=0.000) อยู่ในระดับน้อยที่สุดมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ โดยภาพรวมและรายด้าน

ด้านความรุนแรงทางด้านร่างกาย	$\bar{x}$	S.D	ระดับความรุนแรงในครอบครัว
1. สมาชิกในครอบครัวของท่านเคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ	1.00	.000	น้อยที่สุด
2. สมาชิกในครอบครัวทำกริยาไม่สุภาพกับเด็ก	1.96	.499	น้อย
3. สมาชิกในครอบครัวใช้กำลังข่มขู่เด็กต่อหน้าผู้อื่น	2.04	.604	น้อย
4. สมาชิกในครอบครัวเคยทำร้ายร่างกายเด็กจนได้รับบาดเจ็บ	1.69	.463	น้อย
5. สมาชิกในครอบครัวทำร้ายเด็กโดยการ ผลัก เหวี่ยง กระชาก	1.16	.363	น้อยที่สุด
6. สมาชิกในครอบครัวทำร้ายเด็กโดยการ เตะ ตี ตบ	1.79	.405	น้อย
7. สมาชิกในครอบครัวขว้างปาสิ่งของกระทบร่างกายเด็กจนเจ็บ (เกิดบาดแผล หรือรอยฟกช้ำ)	2.20	.607	น้อย
8. เด็กเคยถูกคนในครอบครัวตีด้วยไม้เรียว ไม้บรรทัด หรือไม้แขวนเสื้อ เข็มขัด เป็นต้น	1.95	.513	น้อย
9. เด็กเคยถูกคนในครอบครัวตีทันทีเมื่อทำให้เขาโกรธ	2.21	.600	น้อย
10. เด็กเคยถูกกักบริเวณไม่ให้ออกนอกบ้าน	1.21	.409	น้อยที่สุด
รวม	1.72	.159	น้อย

จากตารางที่ 3 พบว่า ระดับความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ ด้านความรุนแรงทางด้านร่างกายโดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับน้อย โดยข้อเด็กเคยถูกคนในครอบครัวตีทันทีเมื่อทำให้เขาโกรธ ($\bar{x} = 2.21$, S.D=0.600) อยู่ในระดับน้อยที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด และข้อสมาชิกในครอบครัวเคยทำร้ายร่างกายเด็กจนได้รับบาดเจ็บ ($\bar{x} = 1.69$, S.D=0.463) อยู่ในระดับน้อยที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ส่วนเด็กเคยถูกกักบริเวณไม่ให้ออกนอกบ้าน ($\bar{x} = 1.21$, S.D=0.409) อยู่ในระดับน้อยที่สุดมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด และสมาชิกในครอบครัวของท่านเคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ ($\bar{x} = 1.00$, S.D=0.000) อยู่ในระดับน้อยที่สุดมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ โดยภาพรวมและรายด้าน

ด้านความรุนแรงทางด้านสังคม	$\bar{X}$	S.D	ระดับความรุนแรงในครอบครัว
1. สมาชิกในครอบครัวเคยมีเรื่องทะเลาะวิวาท	1.80	.510	น้อย
2. สมาชิกในครอบครัวชอบทำตัวเป็นอันธพาล	1.15	.361	น้อยที่สุด
3. สมาชิกในครอบครัวชอบเที่ยวกลางคืน	1.69	.463	น้อย
4. สมาชิกในครอบครัวใช้สารเสพติด	1.64	.994	น้อย
5. สมาชิกในครอบครัวสูญเสียผู้นำครอบครัวจากเหตุการณ์ความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนใต้	2.96	.751	ปานกลาง
6. สมาชิกในครอบครัวของท่านเคยถูกล่อลวงไปค้ามนุษย์	2.58	.750	ปานกลาง
7. สมาชิกในครอบครัวของท่านถูกใช้แรงงานอย่างไม่เหมาะสม	1.21	.405	น้อยที่สุด
8. สมาชิกในครอบครัวขาดที่พึ่ง/ ไม่มีคนดูแล	1.26	.634	น้อยที่สุด
9. สมาชิกในครอบครัวไม่คบค้าสมาคมกับเพื่อนบ้าน	2.29	.838	น้อย
10. สมาชิกในครอบครัวมีความคิดเห็นไม่ตรงกันบ่อยครั้ง	4.06	1.267	มาก
รวม	2.65	0.119	ปานกลาง

จากตารางที่ 4 พบว่า ระดับความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ ด้านความรุนแรงทางด้านสังคมโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับน้อย โดยข้อสมาชิกในครอบครัวมีความคิดเห็นไม่ตรงกันบ่อยครั้ง ($\bar{X} = 4.06$, $S.D=1.267$) มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ข้อสมาชิกในครอบครัวสูญเสียผู้นำครอบครัวจากเหตุการณ์ความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ ($\bar{X} = 2.96$, $S.D=0.751$) และข้อสมาชิกในครอบครัวของท่านเคยถูกล่อลวงไปค้ามนุษย์ ($\bar{X} = 2.58$, $S.D=0.750$) มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ข้อสมาชิกในครอบครัวไม่คบค้าสมาคมกับเพื่อนบ้าน ($\bar{X} = 2.58$, $S.D=0.750$) มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยที่มีค่าสูงที่สุด ข้อสมาชิกในครอบครัว

ใช้สารเสพยาเสพติด ($\bar{X} = 1.64$, $S.D=0.994$) อยู่ในระดับน้อยที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด และข้อสมาชิกในครอบครัวชอบทำตัวเป็นอันธพาลบ้าน ($\bar{X} = 1.15$, $S.D=0.361$) มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด

2. ปัญหาของความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดภาคใต้ โดยคณะผู้วิจัยจะขอนำเสนอดังต่อไปนี้

2.1 ด้านความรุนแรงทางด้านวาจา ปัญหาที่พบในด้านนี้ ผู้ให้ข้อมูลสะท้อนให้เห็นว่า สมาชิกในครอบครัวมักพูดจาให้เด็กน้อยใจหรือบางครั้งอาจจะเป็นพ่อแม่เองที่พูดคำไม่สุภาพกันในบ้านหรือกับคนที่สนิทสนมโดยลืมนึกไปว่า ลูกได้ยินและรับฟังคำไม่สุภาพเหล่านั้น แล้วนำไปแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว และเมื่อเด็กได้รับการกระตุ้นอารมณ์ทางลบ เช่น เมื่อโดนแหย่ โดนแกล้งหรือเวลาที่ตนเองกระทำการสิ่งใดที่ไม่เป็นไปตามต้องการของตนเอง รวมถึงสิ่งแวดล้อมนอกบ้านที่เด็กรับฟังหรือได้ยินคำไม่สุภาพจากบ้านข้างๆ หรือจากเด็กในซอยบ้าน ขณะที่ออกไปเล่นร่วมกัน หรือบางครั้งก็ออกไปไหนมาไหนกับพ่อแม่เอง ซึ่งเมื่อเด็กรับฟังมากก็จดจำและนำมาใช้โดยไม่รู้ว่าผลจากการพูดคำไม่สุภาพจะเป็นอย่างไร

2.2 ด้านความรุนแรงทางด้านร่างกาย ปัญหาที่พบในด้านนี้ ผู้ให้ข้อมูลสะท้อนให้เห็นว่า ครอบครัวที่มีความสำคัญมากที่สุดทั้งในวัยเด็กและวัยรุ่น หากสมาชิกในครอบครัวตีเด็กทันทีเมื่อเด็กทำให้โกรธ จะหล่อหลอมให้เด็กมีพฤติกรรมไปในทางที่ก้าวร้าว และเด็กจะแสดงพฤติกรรมที่ไม่สุภาพออกมา หรือเกิดพฤติกรรมเลียนแบบจากตัวผู้ปกครองและสมาชิกในครอบครัว

2.3 ด้านความรุนแรงทางด้านสังคม ปัญหาที่พบในด้านนี้ ผู้ให้ข้อมูลสะท้อนให้เห็นว่า เมื่อเกิดความรุนแรงขึ้นในสังคม เกิดจากสมาชิกในครอบครัวที่มีความเห็นไม่ตรงกันบ่อยครั้ง เกิดผลกระทบตามมา คือ ครอบครัวหรือแม่กระทั่งตัวเด็กขาดความสงบสุขเนื่องจากการทะเลาะเบาะแว้ง การด่าทอทุบตี ทำร้ายกันในครอบครัว ซึ่งก่อความรำคาญต่อเพื่อนบ้าน ครอบครัวบางครอบครัวเป็นหน่วยผลิตทางเศรษฐกิจโดยตรง ดังนั้นเมื่อเกิดความรุนแรงขึ้นสามารถส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และสิ่งแวดล้อมได้ ปัญหาสังคมจะเพิ่มจะเพิ่มมากขึ้นเนื่องจากสถาบันครอบครัวไม่สามารถรวมตัวกันเป็นกลุ่มหรือเป็นชุมชนเพื่อพัฒนาหรือบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคมได้

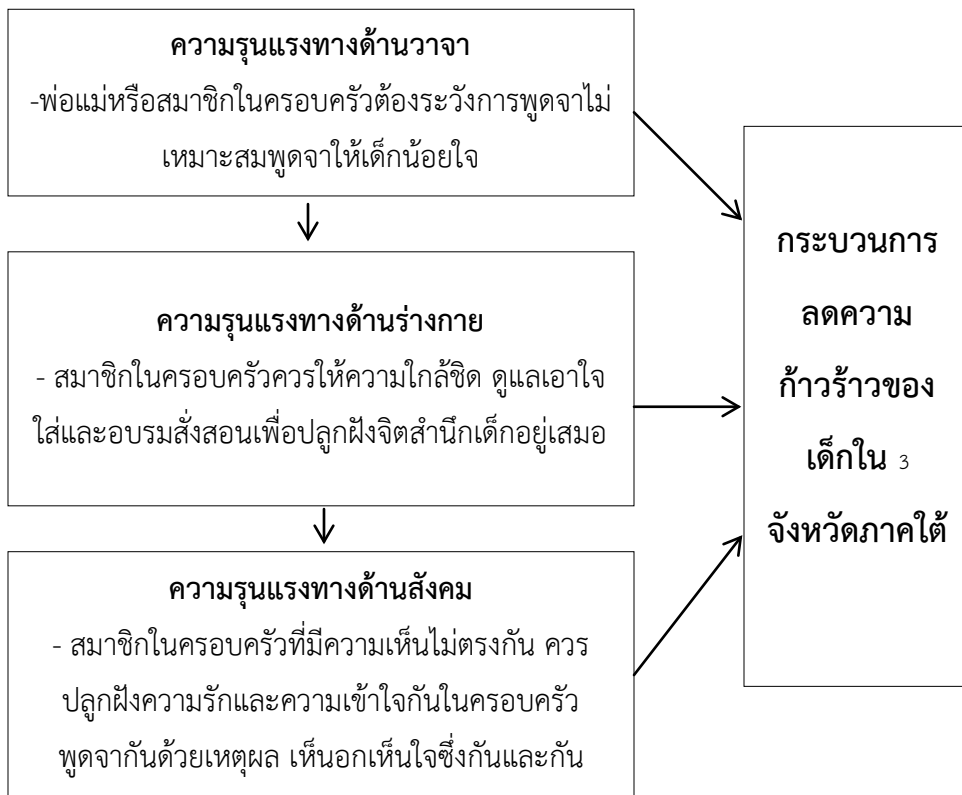

3. กระบวนการลดความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดภาคใต้ โดยคณะผู้วิจัยจะขอ นำเสนอต่อไปนี้

3.1 ด้านความรุนแรงทางด้านวาจา ผู้ให้ข้อมูลสะท้อนให้เห็นว่า พ่อแม่หรือสมาชิกในครอบครัวต้องระวังการพูดจาไม่เหมาะสมพูดจาให้เด็กน้อยใจ และไม่ควรถูกพูดจาไม่สุภาพให้เด็กได้ยินเป็นอันขาดเพราะเด็กจะเกิดอาการน้อยใจโดยเฉพาะคำพูดประชดประชัน เพราะเมื่อคำพูดเมื่อหลุดปากออกไปแล้วไม่สามารถกลับคำได้ บางครั้งก็สร้างบาดแผลและกลายเป็นเรื่องบานปลายทะเลาะเบาะแว้งที่รุนแรงมากขึ้น

3.2 ด้านความรุนแรงทางด้านร่างกาย ผู้ให้ข้อมูลสะท้อนให้เห็นว่า สมาชิกในครอบครัวควรให้ความใกล้ชิด ดูแลเอาใจใส่และอบรมสั่งสอนเพื่อปลูกฝังจิตสำนึกเด็กอยู่เสมอ การสร้างพื้นฐานนิสัยที่อ่อนโยนมีเมตตากรุณาต่อผู้อื่นในตัวเด็ก และครอบครัวต้องให้ความรักความเมตตาแก่เด็กก่อน ให้ความเห็นอกเห็นใจต่อตัวเด็กจากพ่อแม่ของเด็กเอง เพื่อให้เด็กซึมซับกับการเห็นอกเห็นใจผู้อื่น รวมถึงการกลัวว่าผู้อื่นจะได้รับ ความทรมาน หากเด็กได้รับจากพ่อแม่ก็จะรู้จักมอบสิ่งนั้นให้กับผู้อื่นด้วย ตรงกันข้ามหากเด็กไม่เคยได้รับการเห็นอกเห็นใจ ไม่เคยได้รับความเมตตา ก็จะไม่รู้จักการเห็นอกเห็นใจผู้อื่นไปด้วย ทำให้เด็กมีจิตใจแข็งกระด้าง ไม่รู้สึกสงสาร ไม่กลัวว่าผู้อื่นจะทรมาน และฝังอยู่ในพื้นฐานจิตใจเด็กส่งผลไปถึงตอนโตเป็นผู้ใหญ่ ที่อาจทำร้ายผู้อื่นได้โดยไม่รู้สึกผิด อีกหนึ่งส่วนที่สำคัญต่อตัวเด็กก็คือเรื่องของค่านิยมที่ตัวเด็กจะได้รับ เริ่มต้นจะได้รับจากครอบครัวก่อนและต่อมาจะได้รับจากสังคมโรงเรียน หากค่านิยมในครอบครัวที่มีเรื่องต้องห้ามที่จะไม่ทำโดยเด็ดขาด จัดเป็นเรื่องที่ผิดและร้ายแรง เด็กจะจดจำในส่วนนั้นและหลีกเลี่ยงการกระทำนั้นไปโดยปริยาย ดังนั้นพ่อแม่ควรสร้างค่านิยมที่ดีในครอบครัวขึ้นมา

3.3 ด้านความรุนแรงทางด้านสังคม ผู้ให้ข้อมูลสะท้อนให้เห็นว่า เมื่อสมาชิกในครอบครัวที่มีความเห็นไม่ตรงกัน ควรปลูกฝังความรักและความเข้าใจกันในครอบครัว พูดจากันด้วยเหตุผล เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน ไม่ใช่ความรุนแรงต่อกัน หลีกเลี่ยงปัจจัยที่อาจก่อให้เกิดความรุนแรง เช่น การดื่มสุรา การคบชู้ เล่นการพนัน การทะเลาะเบาะแว้งมีเรื่องกัน ปัจจัยเหล่านี้ก่อให้เกิดความรุนแรงได้ รวมถึงจัดการกับอารมณ์และความเครียดเพราะเมื่อเกิดอารมณ์ไม่ดีต่อกันภายในครอบครัวอาจก่อให้เกิดการใช้ความรุนแรงขึ้นได้

ภาพที่ 1 แผนภาพสังเคราะห์ผลการวิจัย

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดภาคใต้ ผลการวิจัยผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดชายแดนใต้ ในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรพิมล นวนกุล (2549) กล่าวว่ารูปแบบความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวเรียงตามลำดับคือ การทอดทิ้งผู้สูงอายุ สถานการณ์และ ละเมิดทางจิตใจ ด้านการทำร้ายร่างกายตนเอง ด้านความรุนแรงทางวัตถุ ด้านการรุกร้าสิทธิของผู้สูงอายุ ด้านการละเมิดทางร่างกาย และสุดท้ายมีความรู้ด้านความหมายของความรุนแรง ในครอบครัว โดยเฉพาะหัวข้อการละเมิดทางเพศคนในครอบครัวไม่ถือว่าเป็นความรุนแรงในครอบครัว

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดภาคใต้ ปรากฏผลดังนี้

1. ด้านความรุนแรงทางด้านวาจา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดภาคใต้ ในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย สอดคล้องกับงานวิจัยของ สิริกัญญา อินทรประเสริฐ (2557) ความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลของสื่อกับพฤติกรรมความรุนแรงของเด็กและเยาวชน ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความรุนแรงของเด็กและเยาวชนในด้าน เพศ อายุ และพฤติกรรม

2. ด้านความรุนแรงทางด้านร่างกาย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดภาคใต้ ในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย สอดคล้องกับงานวิจัยมารศรี เพ็ญโรจน์ (2557) พบว่าควรกำหนดให้มีกฎหมายเฉพาะในเรื่องการกระทำความรุนแรงระหว่างสามีและภรรยาไว้ในบางหมวดของพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 โดยจัดให้พนักงานสอบสวนแจ้งให้ผู้เสียหายทราบถึงสิทธิและความจำเป็นในการร้องทุกข์ ตลอดจนขั้นตอนการดำเนินคดีความรุนแรงในครอบครัว อีกทั้งกำหนดให้พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการและศาล ดำเนินการตามกฎหมายคุ้มครองผู้ถูกกระทำความรุนแรงอย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้มาตรการคุ้มครองบรรเทาทุกข์ผู้ถูกกระทำความรุนแรงและกำหนดให้กฎหมายคุ้มครองการปฏิบัติหน้าที่โดยชอบของพนักงานเจ้าหน้าที่ ในกรณีการออกคำสั่งมาตรการเพื่อบรรเทาการกระทำความรุนแรงในครอบครัว อีกทั้งกำหนดในพระราชบัญญัติดังกล่าวให้มีขั้นตอนการไต่ถามถึงชั้นพนักงานสอบสวนและการออกคำสั่งชะลอการฟ้องในชั้นพนักงานอัยการ ก่อนจะนำคดีมาสู่ศาล อันจะเป็นแนวทางลดปัญหาการใช้ความรุนแรงระหว่างสามีและภรรยาอย่างแท้จริง และยั่งยืน ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่าถ้าผู้หญิงได้รับการสนับสนุนมากขึ้น อาจทำให้ปัญหาความรุนแรงนั้นลดลง

3. ด้านความรุนแรงทางด้านสังคม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามความรุนแรงในครอบครัวที่มีผลต่อความก้าวร้าวของเด็กใน 3 จังหวัดภาคใต้ ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยของนาถฤดี เค้นดวง (2552) และการเข้าถึงหน่วยงานความช่วยเหลือ มีความสัมพันธ์กับเชิงลบกับลักษณะการได้รับความรุนแรงทางด้านร่างกายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของเคิร์ลและการ์ก (Kaur and Garg, 2009) ที่พบว่า ความรุนแรงทางร่างกายเป็นสาเหตุสำคัญของความกังวลในหมู่ผู้หญิงเหล่านี้ ผู้หญิงบางคนต้องทนทุกข์แม้ในระหว่างตั้งครรภ์ สามีติดเหล้ากลายเป็นสาเหตุหลักของความรุนแรงในครอบครัว รวมถึงการุญแหย่จากญาติทำให้สามีทำร้าย

กรรยาอีกด้วย ซึ่งส่วนใหญ่ผู้หญิงเลือกที่จะอยู่เจียบแม่ตนเองจะตกเป็นเหยื่อ ผู้หญิงส่วนใหญ่กลัวที่จะฟ้องกฎหมาย เพราะจะเกิดผลกระทบ เช่น การแยกทางสังคม ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า การที่ผู้หญิงเข้าถึงหน่วยงานความช่วยเหลือน้อยลง อาจจะส่งผลให้เกิดความรุนแรงต่อผู้หญิงมากยิ่งขึ้น และจะเกิดปัญหาอีกมากมายตามมา

บทสรุป

จากผลการศึกษาพบว่า ความรุนแรงในครอบครัวส่งผลกระทบต่อความก้าวร้าวของเด็กใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ ส่งผลกระทบต่อความก้าวร้าวของเด็กนั้น มีผลจากปัจจัยภายนอกที่ก่อให้เกิดความรุนแรงในครอบครัวส่งผลต่อความก้าวร้าวของเด็กในด้านต่างๆ ดังนี้

ด้านวาจา ครอบครัวที่มีส่วนสำคัญมากที่สุด เพราะพื้นฐานพฤติกรรมของเด็กมาจากครอบครัว ซึ่งครอบครัวอาจกระทำความรุนแรงกับเด็กโดยที่ไม่รู้ว่สิ่งที่ทำนั้น คือความรุนแรงที่จะส่งผลกระทบต่อเด็กในระยะยาว

ด้านร่างกาย ควรส่งเสริมหรือสนับสนุนให้ผู้หญิงสามารถเพิ่มการป้องกันหรือช่วยเหลือตนเอง หลบหลีก หลีกหนี ปฏิเสธ หรือหาทางออกเมื่อผู้หญิงได้รับความรุนแรง เพื่อส่งเสริมการลดโอกาสในการได้รับความรุนแรงทางด้านร่างกาย

ด้านสังคม ส่งเสริมความเข้มแข็งของกลุ่มสนับสนุนต่าง ๆ ในสังคม เช่น ครอบครัว กลุ่มเพื่อน ชุมชนท้องถิ่น

สรุป/ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ด้านความรุนแรงทางด้านวาจา ครอบครัวที่มีส่วนสำคัญมากที่สุด เพราะพื้นฐานพฤติกรรมของเด็กมาจากครอบครัว ซึ่งครอบครัวอาจกระทำความรุนแรงกับเด็กโดยที่ไม่รู้ว่สิ่งที่ทำนั้น คือความรุนแรงที่จะส่งผลกระทบต่อเด็กในระยะยาว ได้แก่ความรุนแรงด้านร่างกายที่เห็นได้ชัดจาก การตบตี หรือการเตะ เป็นต้น

1.2 ด้านความรุนแรงทางด้านร่างกาย จึงควรส่งเสริมหรือสนับสนุนให้ผู้หญิงสามารถเพิ่มการป้องกันหรือช่วยเหลือตนเอง หลบหลีก หลีกหนี ปฏิเสธ หรือหาทางออกเมื่อผู้หญิงได้รับความรุนแรง เพื่อส่งเสริมการลดโอกาสในการได้รับความรุนแรงทางด้านร่างกายได้

1.3 ด้านความรุนแรงทางด้านสังคม ควรส่งเสริมความเข้มแข็งของกลุ่มสนับสนุนต่าง ๆ ในสังคม เช่น ครอบครัว กลุ่มเพื่อน ชุมชนท้องถิ่น ซึ่งกลุ่มเหล่านี้จะมีความผูกพัน

ใกล้ชิด เข้าใจและให้ความสำคัญแก่สมาชิกแต่ละคน มีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพมีการยกย่องและความนับถือ ช่วยเหลือสนับสนุนซึ่งกันและกัน มีความยืดหยุ่นและสามารถเผชิญอุปสรรคเป็นที่พึงในระดับต้นได้ โดยการสร้างมาตรการยับยั้ง ชะลอ และลดระดับความรุนแรงในชีวิตคู่และความรุนแรงอื่น ๆ ที่เด็กและผู้หญิงประสบอยู่ รวมทั้งส่งเสริมบทบาทชุมชนในการเฝ้าระวังปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัว ชุมชน และสังคม

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ศึกษาสภาพการณ์ปัญหาความรุนแรงในครอบครัว และแนวโน้มความรุนแรงของปัญหาความรุนแรงในครอบครัวเพื่อหาแนวทางมาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหความรุนแรงในครอบครัวให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

2.2 ศึกษาถึงการปฏิบัติงานแบบบูรณาการของทึมสหวิชาชีพในการป้องกันและแก้ไข ปัญหาความรุนแรงในครอบครัว เพื่อเป็นทางเลือกในการลดปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานของชุมชน

2.3 ศึกษาวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพถึงปัญหาและอุปสรรคในการป้องกันและแก้ไขปัญหความรุนแรงในครอบครัวของทึมสหวิชาชีพ

เอกสารอ้างอิง

ผ่องศรี วาณิชศุภวงศ์. (2546). เอกสารคำสอนระเบียบวิธีวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4.

ปัตตานี : ฝ่ายเทคโนโลยีการศึกษา สำนักวิทยบริการมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
พรพิมล นวนกุล. (2549). บทบาทของผู้นำชุมชนในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุ
ในครอบครัว : ศึกษาเฉพาะกรณีอำเภอชนบท จังหวัดขอนแก่น. ใน วิทยานิพนธ์.
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

รุจา ภูไพบูลย์ จริยา วิริยะสุกร และศิริวรรณ ไกรสุรพงศ์. (2542). รายงานการวิจัยผลกระทบ
ภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ ต่อเด็ก เยาวชน และครอบครัว และความต้องการช่วยเหลือ
กรุงเทพมหานคร : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัยมหาวิทยาลัยมหิดล.

วิทวัส ช้างคร. (2553). การเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของชาวไทยพุทธ หลังเหตุการณ์ความไม่สงบใน
สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ตั้งแต่ พ.ศ. 2547 - พ.ศ. 2554 : ศึกษากรณี หมู่ 4 ตำบล
ลำ พะยา อำเภอเมือง จังหวัดยะลา ปัตตานี มหาลัยสงขลานครินทร์. ใน กองทุนวิจัย

วิทยาเขตปัตตานี. สถาบันวัฒนธรรมศึกษากัลยาณิวัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.

นาถฤดี เต๋นดวง(2552).รายงานผลการศึกษาเรื่องสิทธิและการละเมิดสิทธิการเจริญพันธุ์ในวัยรุ่น หญิง โครงการจัดทำฐานข้อมูลสถานการณ์สิทธิการเจริญพันธุ์ของเยาวชนหญิงทั่วประเทศ. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวกระทรวงการพัฒนา สังคมและความมั่นคงของมนุษย์.

สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2551). โครงการวิจัยการดำ เนินชีวิต ครอบครัวของครอบครัวที่ประสบสึนามิ. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สิริภิญญ์ อินทรประเสริฐ (2556). อิทธิพลของสื่อที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความรุนแรงของเด็กและเยาวชน ในกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.

Kaur and Garg. (2009). Domesitic Violence Against Women : A Qualitative Study in a Rural Community. Retrieved December.